

BARBARA METZGER

S láskou
Luisa

motto román

S láskou Luisa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Barbara Metzger

S láskou Luisa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BARBARA METZGER

S láskou
Luísa

Praha 2018

Přeložila Soňa Tobiášová

*Pro Luisu, která mi stále chybí,
a všechny další ztracené přátele*

PRVNÍ KAPITOLA

Večer před zasnubní party nabourala Luisa svému snoubenci auto. Od té chvíle to šlo s jejich vztahem z kopce, i když ne tak rychle, jako sjelo jeho milované porsche z toho namrzlého svahu. Porsche by možná nedopadlo tak bídne, kdyby pod kopcem nestál ten zatracený popelářský vůz, a zasnuby by si nejspíš užili i tak, kdyby nešlo o peníze, svatbu a Howardovu matku.

„Moje matka? Co má kruci matka společného s tím, kdo zaplatí opravu?“ Howard přecházel po manhattanském bytě na Východní čtyřicáté, kde s ním Luisa bydlela. Z jednoho okna v desátém patře se dalo téměř dohlédnout na East River a Rooseveltovu třídu, z jiného bylo vidět rozestavěné kondominium. Howard právě zaklapl žaluzie, jako by ho pohled na nepořádek staveniště urážel. Ani Luisa v teplácích, sepraném tričku nad stolem plným papírů a seznamem svatebních hostů ho zvláště nenadchla. „Ona do mého porsche se svojí japonskou kraksnou nenacouvala.“

Jistě. Kdyby totiž Irene, jak si paní Silverová přála, aby jí budoucí snacha říkala, zkusila sjet se svým těžkým cadillacem po té pitomé šikmé ledovce, nezbylo by z porsche nic. Luisa raději nedodala, že kdyby Howard nechal spravit ruční brzdu, porsche by se po ťuknutí od její toyoty tak snadno nerozjelo – a toyotě,

té japonské kraksně, se mimochodem nestalo vůbec nic. Nezmínila se ani o tom, že kdyby Irene o zásnubách celý večer nekritizovala Luisin účes, šaty a přátele, neodjížděla by Luisa v takovém spěchu. Místo toho jen perem ukázala na čtyři listy papíru popsané jmény. „To ta svatba, Howarde. Kdyby tvá matka netrvala na tom, že pozve tolik lidí, mohla bych si dovolit zaplatit to, co pojišťovna odmítá.

Pojišťováci, jak se zdálo, neměli pro klasická sportovní auta zdaleka takový cit jako Howard. Hodlali totiž proplatit pouze běžnou cenu havarovaného vozidla, a ne pečlivou, nákladnou výměnu jednotlivých dílů. Takový návrh Howarda urazil, ovšem ne tak, jak jeho žádost o peníze na opravu urazila Luisu. Vydělával přece mnohem víc než ona, měl dost našetřeno a za svatbu, jakou si pro jediného syna představovala jeho matka, zdaleka nehodlal platit většinu. Irene sice neustále radila, investovat chtěla ale pouze do květinové výzdoby, kterou si sama navrhla. Luisina ovdovělá matka, žijící z důchodu na Floridě, musela koupit extravagantní svatební šaty, které pro Luisu také vybrala paní Irene.

„Víš, že si stěží můžu dovolit zaplatit ten orchestr, co tvá máti požaduje. Jestli ale přidá na seznam hostů další jméno, budu muset škrtnout ten suší bar.“

„Matka pro nás chce jen to nejlepší. A lidi, co pozvala, můžou být užiteční pro moji kariéru.“

Howard byl už tak dost úspěšný daňový poradce. Pracoval často i po nocích a o víkendech. Luise bylo jasné, že pokud přibudou klienti, už ho neuvidí – leda snad přímo v právnické firmě, kde pracovala také, jako ředitelka personálního. Ani tento starý spor už raději nepřipomínala. „Já nechápu, proč se o tom vůbec baví-

me. Za dva měsíce bude všechno moje i tvoje a naopak, ne? Co záleží na tom, kdo zaplatí svatbu, auto, nájem nebo líbáanky?“

Howard si začal pohrávat s jejími seznamy a bezděky je srovnal na úhlednou hromádku. „O tom jsem si s tebou taky chtěl znova promluvit – myslím předmanželskou smlouvu.“

Luisa se na stůl ani nepodívala; bylo jí jasné, že po tom, co jí v seznamech udělal nepořádek, bude muset začít od začátku. „Myslela jsem, že jsme se dohodli, že ji nepotřebujeme.“

„Ano. Ale přemýšlel jsem, že by to asi bylo lepší. Pro tvou ochranu, chápeš?“

„Pro mou ochranu? Ty budeš mít přece dál zajištěný zisk, podíl ve firmě a penzi. Já přijdu o práci, až se vezmeme.“

Politika jejich společnosti zakazovala sezdáným pářům práci v jedné pobočce, a tak Luisa už zaučovala svou nástupkyni.

„Ty snadno seženeš jinou práci,“ odpověděl, což ale žádná odpověď nebyla. Pak přešel k oknu, z něhož jste přes roh budovy Con Edison dohlédli na kousek East River Street, pokud jste dost natáhli krk, a zíral ven.

„Já nebudu nikdy vydělávat ani půlku toho, co ty.“

„No právě. Kdybychom měli smlouvu, nemusela by ses v případě rozvodu strachovat, že o všechno přijdeš.“

„Howarde, ještě jsme se ani nevzali, a ty mluvíš o rozvodu?“ Luisa odložila pero, vstala a přešla za ním k oknu.

„Neblázni. Jen bych měl rád ve věcech jasno.“ Do očí se jí ale nepodíval.

Luisa ho zezadu objala kolem trupu a položila mu hlavu na rameno. „Miluješ mě, vid’?“

„Jistěže tě miluju, zlato.“

Howard miloval Luisu tak, že ji radši uchránil od špatného manželství. Na svatbě se vůbec neukázal.

Pochopila, že něco není v pořádku, když do restaurace *North Shore* nedorazily květiny od paní Irene. Pak ani sama paní Silverová, družbové nebo syn Howardova bratrance, který měl na starost prstýnky. Fotograf se neustále díval na hodinky. Kolik snímků, jak si nevěsta upravuje krajkový podvazek, měl ještě pořídit? Luisa tu hloupou škrábající věc nakonec stáhla, aby mohla lépe rázovat sem tam. Přitom málem smetla svou matku a Bernieho, jejího floridského přítele. Raději se neptala, kde ti dva trávili minulou noc, pohled na Bernieho ve smokingu místo v plážových šortkách jí ke štěstí stačil.

Švagr Jeff se dal do pití, Luisina sestra Annie peskovala děti, aby se neumazaly, ty se navzájem pošťuchovaly a pištěly. Luisa chodila jako lev v kleci. „Už toho nech,“ nařídila jí matka. „Točí se mi z tebe hlava. A navíc se zpotíš a jak s těmi kruhy v podpaží budeš vypadat?!“

Luisa poslouchala matku asi jako Anniiny děti tu svou. Odkopla z cesty vlečku a vydala se znova na druhou stranu místnosti, sousedící s hlavním sálem.

„Jak včera Howard vypadal?“ ozvala se Annie, aby Luisu nějak rozptýlila. „Třeba onemocněl a je někde v nemocnici. Neměli bychom zavolat jeho matce?“

Narážka, že by Howard volal z pohotovosti spíše matce než Luise, nezůstala bez povšimnutí. Luisa se

na sestru zamračila a sebrala synovci z ruky sklenici, než se stihl napít otcova koktejlu. „Včera odpoledne byl docela v pořádku, chystal se na rozlučkový mejdan. A někdo by mi jistě dal vědět, kdyby ho ranila mrtvice nebo něco takového.“

„Tak se třeba moc opil a zaspal...“

„Mami, jsou čtyři odpoledne. Nikdo takhle nezaspí, zvlášť ve svatební den.“

Ne, Howard neměl autonehodu ani v opilosti nikam nespádl a nezlomil si vaz, dokonce ani neutekl se striptérkou. Nejspíš ale celý den obvolával své přátele a obchodní partnery, protože do svatební místnosti dorazila pouze Luisina rodina a kamarádi, kteří se teď krčili na jedné straně dlouhého stolu. Za plentou zatím vyhrával jakýsi uznávaný houslista kousky, které pro něj Luisa vybrala už před čtyřmi měsíci. Za to, co mu platím, napadlo Luisu, by snad maestro mohl umět víc než tři skladby. Poslala za ním tedy synovce s neteří, aby zkusil něco jiného.

Snítky jemných bílých kvítků v jejích světlých, vysoko vyčesaných vlasech definitivně povadly, když ředitel restaurace konečně dorazil se zprávou od Howarda. Byl chudák pobledlý, žmoulal si prsty a viditelně se chvěl – to ještě předtím, než mu Luisa pozvracela boty.

Howard prý myslí, že by si zasloužila něco lepšího a že jí bez něj bude líp. Věří, že s ním Luisa nakonec bude souhlasit.

Luisa myslela, že na místě umře. Přímo před svými drahými blízkými a řadou čekajících číšníků, co nedokázali potlačit úšklebky. Její matka hlasitě vzlykala v Bernieho náruči – aspoň někdo tady našel trochu útěchy – a Annie se omlouvala houslistovi za rozlité pivo.

Prý ty housle jistě půjdou vytrít dosucha. Jeff vtiskl Luise do ruky sklenici s pitím. „Jestli mě máš trochu rád, je v tom i tequila,“ prohodila.

Nebyla. Šlo o drahé šampaňské, určené k novomanželskému přípitku, o jednu z mála věcí, které šly vrátit, kdyby láhev zůstala neotevřená. Luisa ho do sebe obrátila, aniž si vychutnala buket nebo bublinky. Pak si z hlavy strhla závoj a ze šatů vlečku a proběhla sálem po bílém koberci za zvuků *Letu čmeláka*, což se zdálo velmi příhodné.

Přestože měla stažené hrdlo a slzy jí zničily zbytek make-upu, na němž kosmetička pracovala několik hodin, nařídila otevřít i ostatní lahve se šampaňským. „P-připijeme si, že... že jsem š-šťastně o fous unikla...“, vyrazila ze sebe, než se svalila k nohám soudce, který měl vést svatební obřad. Talár měl teď sice potřísněný make-upem, ale aspoň ho taky nepozvracela, pomyslela si Luisa s jistou hrdostí, když ji usadil na židli a podal jí další sklenici s pitím.

Všichni ji tiše pozorovali, ale ona se na ně raději nedívala, aby nemusela snášet lítostivé pohledy. Čekali, že se zlomená či v záchvatu hysterie odplazí. Něco takového ale nemohla udělat už kvůli tomu ubohému, trapnému mizerovi, co se nedostavil. Otřela si tedy oči a vystrčila bradu. Jednou za tu pitomou svatbu platí, tak si ji taky užije. I kdyby ji to mělo zruinovat. Zhroutit se může v klidu další den.

Zvedla skleničku do výše, zatímco číšníci spěchali obsloužit všechny přítomné, a Jeff se vzpomatoval a vykřikl: „Tak na Luisu, která byla stejně pro toho mazánka moc dobrá!“

Ozvaly se souhlasné výkřiky a pak ještě jednou, když

nechala vrchního oznámit, že recepce pokračuje a předkrmy se podávají na terase.

Jídlo bylo vynikající, umělecky naaranžované, ale Luisa jíst nedokázala.

Hudba byla živá, a to ani nemuseli hrát macarenu nebo ptačí tanec. Luisa ale netančila.

Společnost se chovala přívětivě, vždyť šlo taky hlavně o příbuzné nebo o lidi, které znala celý život. A těch pár nových tváří, co tvořilo doprovod, se do zábavy také zapojilo. Jen Luisa se nebavila. V sevření matky a sestry, s podporou Bernieho a Jeffa z obou stran tam seděla se ztuhlým úsměvem a srdcem zamrzlým v hrudi. Matka se zamračila na její skleničku a požádala číšníka, aby radši donesl čaj. S citronem.

„Horký čaj na tohle nezabírá, mami.“

„Spadnout opilá pod stůl před kamarády taky ne. Ještě řeknou, že Howard udělal dobře, že si nevzal alkoholičku.“

„Vždyť víš, že skoro nepiju. A tohle je dost neobvyklá situace.“

„Jenže jsi celý den nic nejedla. Ještě ti selžou játra nebo tak něco, jako těm klukům na koleji.“

Než mohla matka spustit lamentování o škodlivosti alkoholu, ozval se Anniin manžel: „Znám někoho, kdo zná někoho, kdo by se o toho bastarda postaral.“

Bylo zbytečné se ptát, o kom Jeff mluví. „O Howarda?“

„No jo. Stará dobrá pomsta. Když ti takhle zlomil srdce, musí počítat s tím, že mu rozbijeme ciferník. Klidně to zaplatím.“

Luisu ta myšlenka lákala, ale ještě byla dost střízlivá na to, aby pokušení podlehla.

A kromě toho, tohle se jí přece nemohlo stát. Zítra se jistě probudí na Barbadosu a šťastně vdaná. Jenže ne za Howarda. Ten nebyl nikde na dohled ani v jejích zamlžených představách.

Čím si to vlastně zasloužila? Udělala všechno, co si Howard s matkou ohledně svatby přáli. A stejně to nebylo dost. Nikdy jim nic nestačilo. Musela se s tím nějak vyrovnat. Jen ne dnes, dnes ještě ne. Odstrčila čaj a opět se chopila sklenice s vínem.

Annie otřela dcerce z tváře a rukou zbytky čokolády. „Možná bys mu mohla poslat dopis. Napsat mu třeba, že čekáš jeho dítě, aby se pořádně vyděsil.“

Luisa se zadívala na desetiletého synovce, který právě olizoval cukrové růžičky na svatebním dortu, a zachvěla se. „Budu o tom uvažovat.“

„Ne, měla bys toho mizeru žalovat.“ Bernie příliš nemluvil, protože nebyl členem rodiny, ale teď se na Luisu zadíval a přitom poplácal po ruce její matku. „Peníze. To je jediný způsob, jak se chlapovi jako Howard dostat na kobylku. Zasáhnout ho ve šrajtofli. Chtěj odškodnění za porušení slibu.“

„To se ještě pořád dělá?“

Bernie pokrčil rameny. „Já nevím, zeptej se právníka.“

Kolem stolu se rozhostilo ticho, protože všichni věděli, že Howard je právník.

„Já bych řekla,“ ozvala se po chvíli Luisina matka, „že nejlepší pomsta je zařídit si hezký život bez Howarda. Luisa přece bude šťastnější bez takového darebáka proľhaného.“ Maminka bohužel četla až příliš mnoho románů pro ženy.

Jeff pozvedl skleničku. „Tak na zdraví – a ať mu to Luisa vrátí.“

Bernie se přidal se šálkem kávy. „Na Luisu a lepší zítřky.“

„Ale jak to udělá?“ špitla Annie. Luisa teď byla bez práce, bez domova a téměř bez peněz, neměla manžela ani milence a na zítřek mohla počítat leda s pořádnou kocovinou.

„To ještě nevím,“ odpověděla co nejpevnějším hlasem. „Ale přesně to udělám – zařídím si hezčí život. Jen co se vrátím z líbánků.“

DRUHÁ KAPITOLA

Když mohla sama pořádat svatební hostinu, mohla taky sama odjet na svatební cestu. Kam jinam by taky šla? Měla se snad vrátit do Howardova bytu?

Nejdřív se ale schovala v novomanželském apartmá nad restaurací a nechala matku, aby hosty se smutným výrazem a pomlaskáváním vyprovodila. Pak přiměla švagra, aby ji stále ve svatebních šatech vozil od jedné vývařovny pro chudé ke druhé, kde rozdávala zbytky z hostiny. Aspoň někdo se poměje v den, který měl být ten nejšťastnější v jejím životě.

Šťestí. Za celých sedmadvacet let, co byla na světě, snad necítila tolik zoufalství, vzteku, bolesti a otupělosti najednou. Když jí jako devatenáctileté zemřel otec, poznamenalo ji to. Možná stejně, jako když se od nich odstěhoval do Oregonu, když jí bylo devět. Ale žijete dál, trochu jako s poraněnou ledvinou, ale žijete. Tohle bylo, jako by se kolem vás omotal váš domácí mazlíček hroznýš královský, vymáčkl vám z hrudi srdce a to pak spolkla smečka vzteklých paviánů s rudými zadky. Tohle se nedalo přežít. Nikdo by tomu neměl být vystaven. Jakmile se vrátili do restaurace, stočila se do klubíčka na posteli, kde měla prožít svatební noc. Pokoj, hrobka, žádný rozdíl. Mamka s Berniem přes chodbu. Žádný ženich, žádný dům. Konec světa. Čaj rum bum.

Zazvonil telefon a paviáni v její hlavě začali tlouct na bonga. „Co to do pr...?“

„Dobré ráno, slečno Waldonová. Objednala jste si buzení po telefonu.“

Jak by se mohla probudit, když ani neusnula?
„Ech?“

„Hezký den přeji.“

Jen díky pilinám v puse neřekla Luisa tomu nadšenému hlásku, kam si ten hezký den může strčit. Přesto se z postele dovezla do koupelny a deset minut stála pod sprchou. Pak si svlékla svatební šaty a vykoukala se.

„Už nikdy nebudu pít. Už nikdy se nebudu chtít vdávat. Už nikdy neuvěřím žádnému chlapovi. Už...“

„Nebud' směšná,“ přerušila ji Annie. „Jeff má v práci několik svobodných kolegů. Jen co se vrátíš z líb... z dovolené, uspořádáme u nás na zahradě grilovačku.“

Hotdogy, hamburgery, fazole a pojišťovací agenti. Luise se zvedl žaludek. Annie trvala na tom, že ji na letiště odveze sama, aby nemusela utrácet ještě za limuzínu. Děti naštěstí zůstaly doma s Jeffem. Luisa nechala oči zavřené, protože auto na Belt Parkway nepříjemně nadskakovalo na výmolech.

„Budeš v pohodě,“ dodala sestra, poplácala ji po rameni a málem se srazila s protijedoucím armádním džípem.

„A už nikdy s tebou nesednu do auta.“

„Všichni při tobě budeme stát.“

Ovšem až na to, že maminka s Berniem další den odjížděli k Bernieho synovi do Arizony a Annie se vůbec

nezeptala, jestli by u nich Luisa chtěla bydlet, dokud si něco nenajde.

„Myslím, že bys mohla dostat zpátky i starou práci.“

„Annie, uspořádali mi večírek na rozloučenou, dostala jsem odstupné a od své nástupkyně rámeček na fotky. Navíc tam pracuje i Howard. Tam se nikdy vrátit nemůžu.“

„No, tak si najdeš něco lepšího. Tys přece vždycky byla ta hezčí, chytřejší a šťastnější.“

To poslední, co Luisa potřebovala, byla sestřina žárlivost. Annie měla prostě pár kilo navíc a vlasy si stříhala sama. Popravdě někdy nejspíš nůžkami na nehty. Nosila příliš těsné džíny a manželovy příliš velké košile. Její děti byly rozmazlené a Jeff... slušný chlap, co by ji nikdy neopustil.

„Ne, to ty máš všechno, Annie,“ odpověděla Luisa a vystoupila u terminálu. „Tak si toho važ.“

Annie se vyklonila z okýnka, zatímco na ni troubili taxikáři. „Vážně nechceš, abych v hale počkala s tebou?“

„Ne. Máš přece to svoje cvičení a já zas knížku od mamky, abych se zabavila, kdyby byl let zpožděný. Co horšího by se mohlo přihodit?“

„Howard by se mohl rozhodnout jet na Barbados taky.“

Luisa teatrálně roztrhla jeho letenku. To nejhorší, co se mohlo stát a stalo, bylo, že ji nechtěli pustit do letadla. Letenka totiž zněla na manželku pana Howarda Silvera, kdežto v řidičáku měla jméno Luisa Waldonová. Letenka byla navíc placená Howardovou kreditkou. Fronta cestujících za ní povážlivě rostla. Vláčeli kufry, diplomatky, tašky a golfové hole, což znamenalo, že

odbavování potrvá celou věčnost. Luisa se pokusila slečně u přepážky vysvětlit, jak to bylo se zrušenou svatbou, ale místo palubního lístku se dočkala jen odpovědi: „Ježíš, to je fakt smůla.“

Vedoucí oddělení letenek měla víc pochopení – sdělila Luise, že si vybrala pěkného parchanta, ale také že předpisy jsou předpisy. Luisa mohla přece klidně pana Silvera oddělat a chystat se vyhodit jejich drahocenné letadlo do povětří. Čím? Snad deodorantem? Luisa si vyžádala vedoucího, ředitele, pilota nebo kohokoli, kdo byl schopný pochopit, že předpisy mají chránit lidi na palubě, a ne bránit nevinným pasažérům v nástupu do letadla.

Konečně se odněkud vynořil podsaditý šedovlasý muž tmavé pleti v uniformě. Začal Luise znovu, pomalu, v krátkých jednoduchých větách konejšivým tónem odříkávat stanovy letištního provozu. Luisa se opět cítila jako školačka na koberečku v ředitelně. Znovu plačtivě oddrmolila svůj příběh, ale kapitán Roundtree (ochranka, ne stevard) jen zavrtěl hlavou. Řada cestujících začala řídnout, mířili k odbavovacím přepážkám a k letadlu. Každý kromě Luisy. Ta tedy v zoufalství vysypala na pult obsah kabelky. Kapitán ustoupil a sáhl na opasek pro telefon – anebo pro zbraň. Luisa našla v peněžence fotografii s Howardem, dopis s jeho jménem, recept z lékárny, až se vytasila s trumfem: svatebním oznámením, které si nechala pro štěstí.

„Vidíte?“ vyrazila ze sebe. „Moje jméno, Howardovo jméno.“ Už téměř nemohla mluvit, jak se jí stahovalo hrdlo. „Restaurace *N-North Shore*, včerejší d-datum.“ Na kartičku dopadlo několik slz. „Těšíme se na s-setkání,“

zakončila větu vzlyknutím a s nářkem se zhroutila na kapitánovu masivní hrud.

A tak kvůli ní zdrželi letadlo.

Nejenže dostala palubní lístek a povolení k přestupu na letadlo do St. Jerome's, bezpečáci ji také nechali projít bez kontroly, odvezli ji k letadlu vlastním vozem a vybrali pro ni sedadlo v první třídě.

Muž, vedle něhož měla sedět, se ale odmítl zvednout ze sedadla v uličce. Místo toho jen ostentativně pohlédl na hodinky, sebral z jejího místa oblečení, laptop, noviny a časopis o cyklistice a nepatrně posunul nohy, aby ho mohla přelézt. Pak si všiml její zarudlé, pláčem nateklé tváře a ušklíbl se: „Copak, zlato, zlomila jste si nehet?“

Co je moc, to je moc, pomyslela si Luisa. Nehodlala se omlouvat ani znova vyprávět svůj ponižující příběh. Otřela si oči promočeným kapesníkem kapitána Roundtreeho, několikrát popotáhla a pak tomu náfu-kovi sdělila, že ne, že její snoubenec utrpěl infarkt myokardu při jízdě na kole v rámci charitativního triatlonu a že není jisté, jestli přečká noc. Chtěla by se s ním aspoň rozloučit.

Letuška měla také slzy v očích a namyšlený spulucestující se začal omlouvat. Luisa se postarala, aby mu to bylo skutečně líto tím, že vážně pokývala hlavou a dodala: „No ano, a to je zhruba tak starý jako vy.“

Seafarer Resort v St. Jerome's byl očividně místem zbudovaným pro milenecké páry. Luisa si tam připadala jako kolie na výstavě koček. První večer strávila beztak

ve svém pokoji – plakala a spala, spala a plakala. Ale další ráno už se nudila, měla hlad, cítila se odpočatá a zlobila se sama na sebe skoro stejně jako na Howarda. Zašla na snídani do hotelového patia, odkud byl výhled na růžovou pláž s tyrkysovými vlnami. Jediný, s kým tam mohla kromě servírky mluvit, byl blondatý Adonis jako z reklamy na surfing. Ukázalo se, že jde o místního tenisového trenéra a gigola. Jestli existovala ženská, která by si trochu jeho péče zasloužila, byla to právě ona. Možná později jeho pozvání na večeři a dezert přijme. Teď se ale potřebovala projít, provětrat si hlavu a smířit se se svým žalem a vztekem.

Při pohledu do zrcadla, asi kvůli odrazu slunce na brýlích, měla dojem, že víc zuří než teskní, že je spíš ponížena než zničená a spíš v šoku než smutná. Jak se v Howardovi mohla tak splést? Jak mohla uvěřit muži, který byl schopný udělat něco takového ženě, jíž přísahal lásku? A jak by se mu mohla pomstít tím, že se vyspí s opáleným klukem z pláže?

Už žádné slzy, nařídila si, když rázovala podél moře. Dost bylo sebelítosti. Teď musela vymyslet, co si počne se zbytkem svého života bez Howarda. Musí se soustředit na budoucnost, ne na minulost. Místo toho se jí vybavovala všechna trapná klišé typu: když ti život nadělí citrony, objednej tequila, příležitost přeje připraveným... Zlostně nakopla kamínek a maširovala dál.

Za pět hodin obešla skoro celé pobřeží. Nevšímal si přitom mušlíček, lodí, rybářů ani jiných turistů. Bohužel ani toho, že se opalovací krém vstřebal už po dvou hodinách.

Muž, který vedle ní seděl v čekárně na pohotovosti, byl řezbář. Tedy aspoň před nehodou. Ukázal jí miskou,

kterou vyřezal ze dřeva místního stromu cwehee – to mu aspoň Luisa rozuměla. I opuchlýmá rudýmá očima dokázala rozeznat, že jde o skvělé dřevo a mistrnou práci. A napadlo ji, že už ví, co bude dělat se zbytkem života. Tedy ne vyřezávat misky na tropickém ostrově, ale pomáhat místním s prodejem. Zřídí si webové stránky a skrze internet bude šířit krásu a prosperitu dál. No ano, stane se podnikatelkou!

Pro začátek nakoupila plnou bednu misek, talířů a pohárů, které jí ovšem na letišti zabavili, když se po pěti dnech s ledovými obklady na tváři rozhodla odjet. Kontrolor zavazadel ji přísně informoval – než vrátil nádobí švagrovi, aby mohl podvést dalšího naivního grin-ga – že strom cwehee je na seznamu ohrožených druhů.

To poctiví lidé očividně taky.

Do manhattanského bytu se Luisa nedostala – Howard nechal vyměnit zámky. Všechny své věci, pečlivě zabalené a označené, však našla na recepci spolu se vzkazem. Netušila, kdo se cítí trapněji, jestli ona, nebo muž za přepážkou. Odešla tedy na druhou stranu haly, aby si v klidu přečetla, jak Howard svoje jednání zdůvodní. *Luiso*, psal, žádné ‚drahá‘. *Je mi jasné, že se asi zlobíš – ha! – a možná uvažuješ i o žalobě.* Tak Bernie měl přece jen pravdu. *Příkládám proto šek jako důkaz omluvy.* Spíš jako by měl strach, že přijde o značkovou košili, práci nebo reputaci. Žádná slova lítosti, žádné vysvětlení. Měl dojem, že peníze všechno spraví a šekem utiší špatné svědomí? *Snubní prsten si můžeš taky nechat.*

Luisa si zatím na prsten ani nevzpomněla. Nosila

ho už přes rok a stal se tak nějak její součástí. Teď ho stáhla, přičemž si nejdřív musela naslinit prst, a zadívala se na velký, až příliš nápadný kámen usazený na jakési zdobné pyramidě. Vždyť se jí ani nelíbil. Stejně ho nejspíš vybírala jeho matka.

Howard přidal ještě pár řádek ohledně vrácených svatebních darů a dárkových certifikátů a zakončil dopis slovy: *Doufám, že jsme se tímto vyrovnali. H.*

H? Hrdina? Hamlet? Kdo si myslí, že je? Jeho sekretářka?

Luisa si přála být nahoře v jeho stylovém bytě s bílou koženou pohovkou a držet v ruce rudou rtěnku. Místo toho napsala odpověď na zadní stranu šeku, než do něj zabalila jeho prsten: *Ty se mi nikdy nevyrovnáš, Howarde, protože jsem mnohem lepší člověk, než ty kdy v životě budeš. S láskou Luisa.*

TŘETÍ KAPITOLA

Bezdomovec.

Jak se kruci mohlo stát, že Luisa Waldonová skončila v sedmadvaceti letech na ulici? Vždyť pilně studovala, pracovala, vedla slušný život – a najednou měla všechen majetek napakovaný ve staré šedé toyotě. Ani sedadlo nešlo sklopit, aby si tam mohla zdrímnout, pokud by tedy na Manhattanu našla místo, kde by se dalo parkovat a spát. Jen chabou útěchu skýtalo pomyslení, že do Howardova porsche by se nevešla ani čtvrtina těch věcí.

Věděla, že bez pracovního poměru jí nikdo byt nepronajme. Slušný hotel by rychle odčerpal její zbylé úspory i tisíc dolarů, co dostala ke svatbě od Bernieho a které ji přiměl si ponechat, protože je prý bez podpory toho mizery bude víc než potřebovat. Méně slušný hotel by byl schůdnější, ovšem zase méně bezpečný. Mohla by si najít nějaký motel za městem, i tak by tím ale odkrajovala ze svého účtu nebezpečnou rychlostí, a ještě by byla od firem a personálních agentur příliš daleko. Jako bývalá šéfka osobního oddělení dobře věděla, jak těžké je sehnat slušnou práci. Kolik času zabere rozesílání CV a schůzky s manažery. A co jim odpoví na otázku, proč odešla z předchozího zaměstnání? Že byla hloupá? To by jí jistě v hodnocení přidalo body! Stejně už o podobnou práci nestála. Ani o zatuchlý byt bez

výtahu, v jakém žila před Howardem. Nehodlala ani obtěžovat přátele.

Věděla, že by u někoho mohla na pár dní zabrat gauč v obýváku, ale přišlo jí ponižující se vůbec ptát. Proč by měli její přátelé trpět kvůli tomu, že neměla soudnost a Howard svědomí?

Luisa nevěděla, co přesně chce. Věděla jen, že už nestojí o rámus, špinavý vzduch a pohledy taxikářů. Nestála ani o další stresující práci, i kdyby znamenala vysoký výdělek. Ani o bary pro svobodné, rande naslepo, inzeráty nebo čekání, jestli zavolá Howard, aby ho mohla ignorovat.

Možná by se přece jen mohla vrátit domů – ne do manhattanského bytu nebo do domu v Queens, který matka prodala, než se odstěhovala na Floridu – ale do chaty, kam jezdili na léto. Už se blížil květen, takže si s topením v domku na pláži nemusela dělat hlavu. A kdyby přece přituhlo, může v krbu spálit nábytek jako hrdinka ze starých románů.

No ano, rozhodla se, vyrazí po Long Island Expressway až tam, kde všechny cesty končí. Paumonok Harbor byla rybářská vesnice na okraji čtvrti Hamptons, kterou developéři ještě neobjevili, obklopená bramborovými poli. Chatu vlastnili už její prarodiče a v dětství tam jezdila každé léto. Její matka tam také strávila dost času, ale teď dávala přednost přátelům a kartám ve West Palm. Annie posílala děti raději na letní tábor – asi z pudu sebezáchovy – a tak chatu většinou pronajímali. Tento rok jim ale realitka oznámila, že v tak špatném stavu je možné objekt pronajmout jen studentům, kteří do oblasti jezdí na letní brigádu. Ti ale nezaplatí dost, aby to pokrylo alespoň nutné opravy domku.

Luisa věděla, že ještě levněji opravy vyjdou, pokud se do nich pustí sama. Vymalovat a zatlout pár hřebíků přece umí a také koupelnu nově vyspáruje. Spárovka je to, co přijde mezi dlaždičky, nebo ne? Ale co neumí, to se naučí, dodala v duchu a vzpomněla si na starého pana Redstonea, který se jim kdysi o chatu staral. Nepatřil sice k nejchytřejším, ale nějak to před duchodem zvládal. Luisa odmítala myslet na to, že kdyby byl šikovnější, nevypadala by chata dnes jako opuštěná rybárna. Matka by nakonec musela najmout někoho nového, pokud ji chtěla dál pronajímat. Teď byla ochotná aspoň zaplatit materiál, co bude na opravy potřeba.

„Víš jistě, že chceš odjet tak daleko?“ zeptala se pochybovačně, když jí Luisa zavolala z *McDonalda* na Manorville Road. „Je to tam tak... pusté.“

Pusté znělo v tu chvíli Luise jako rajska hudba. Prázdnost, ticho, klid. „Ano. Aspoň než vymyslím, co dál.“

„Ale tam nejsou žádní muži...“

„Jestli seženu elektrikáře a instalatéra, budu spokojená.“

„Tak jsem to nemyslela, Luiso. Neměla bys zůstat sama. Běž radši k sestře.“

Annie? Samota byla proti téhle možnosti jako ráj. „Bude mi tam fajn, mamí. Potřebuju být chvíli v klidu, jen sama se sebou.“

Opuštěná byla tedy v chatě náramně. Uprosila sice starého Redstonea, aby jí otevřel vodu, ale tlak ve sprše byl nízký. Zarostlá okna propouštěla málo světla a do krbu spadlo veverčí hnízdo, když otevřela záklopku. Jinak si samoty mohla užít dosyta. Stala se totiž jedinou obyvatelkou Whaler's Drive, jak jí oznámili

na poště, kam zašla nahlásit změnu doručovací adresy. V nedlážděné uličce stály beztak jen tři další domy: jeden na prodej, druhý čekající na letní hosty a pak dům Mahoneyových se zatlučenými okny. Staří manželé si stále nechávali posílat poštu na Floridu, ale povídalo se, že paní Mahoneyová prodělala infarkt, a nebylo tedy jasné, jestli se na sezonu opět přistěhují. Místní pošťák nebyl právě nadšený, že mu na trase přibude další osamělá adresa a ještě na neudržované silnici.

Už po dvou dnech jsi tady dokázala někoho naštvat? uvažovala Luisa. Málem souhlasila, že si pronajme schránku a bude si poštu každý den vyzvedávat. Pak si ale vzpomněla na všechny případy, kdy se uvolila vyzvedávat jiné věci – Howardovo oblečení z čistírny, boty z opravy nebo vyčištěné a opravené šperky a hodinky jeho matky. Platila přece také poštovné a měla nárok na doručování zdarma! I když to znamenalo instalovat poštovní schránku v jisté vzdálenosti od chodníku, v přesně dané výšce sto dvacet dva centimetrů, na pevném kůlu zalitém do betonu.

„Jinak vám to mládež každou sobotu večer shodí.“

V železářství měli všechno a přidali i pár úšklebků, když se vrátila ještě pro kbelík na rozmíchání cementu. A pak pro lopatu, aby vykopala jámu. A pak pro šrouby, kterými by připevnila tu mizernou černou schránku k tomu zatracenému sloupku, potom co si z rukou seškrabala beton, aby se dostala k třískám v puchýřích od kopání. Aspoň šroubovák měla vlastní a zbytek zvládla bez cizí pomoci. Když se ruce trochu zahojily a přestala ji bolet záda, pustila se do stříhání přerostlých popínavek a keřů a do mytí oken, aby také viděla ven. Záliv byl bohužel o něco dál a většina domů

v uličce měla výhled na neobděláný pozemek, kterému jako děti říkali les. Tehdy tam s Annie chodily trhat maliny, chytat žáby nebo pozorovat želvičky. Z pohledu dospělého nešlo o žádný pohádkový les, spíš o parcelu zarostlou křovím a trnám. Přesto se aspoň chvíli nemusela dívat na sklo a železobeton, slyšela tu ptáky místo randálu města a cítila vodu a půdu místo výfukových plynů.

A v noci neuvidí... nic. Předními okny ani těmi, co už umyla, nezahlédla jediné světýlko. Nikde nic. Jen lvi a tygři a... Ne, nesměla se nechat příliš unést fantazií. Ocitla se prostě na venkově. Ale co když se jí něco stane? Co když z lesa vyleze vrah se sekyrou? Nikdo ji neuslyší. Nikoho ani nenapadne, že tu leží mrtvá na zaprášeném koberci, dokud se její krásná nová schránka nepřeplní katalogy. Jak dlouho to vlastně potrvá? A pošle jí vůbec někdo něco až sem?

Šilenců se sekyrou je naštěstí málo, ujišťovala se, když rozsvěcela všechna světla v chatě. Nejčastějším zločinem v oblasti bylo podle místních novin převrácení poštovních schránek spolu s nějakou tou jízdou v opilosti. Luisu napadlo, že lidé tady možná ještě pořád domy nezamykají. Ona měla zámek i závoru, a přesto nemohla usnout. Světlo jí teď svítilo do očí, všude bylo moc тихо a postel byla příliš prázdná. Ne, nesmí myslet na Howarda ani na žádného dalšího podlého chlapa. Radši se zaměstná plánováním úkolů na další den. Nejdřív jí přijdou vyčistit komín a připevnit na něj ochrannou mřížku. Pak zjistí, jak přihlásit kabelovku, aby mohla celé noci sledovat staré filmy. Sežene průkaz do knihovny a donese si náruč knížek, jak to dělávala naposled v jedenácti. Taky si koupí nové zahradní

nůžky a radši i rukavice. A řetěz na dveře. Ne, koupí si psa.

Howard psy nesnášel. Moc starostí, moc nepořádku a slin na čalounění, říkal. Nehodlal luxovat chlupy a už vůbec by psa nepustil do toho svého auta. Tedy kdyby se za přední sedadlo vůbec vešel. Kočky zase lezly na linku a ptáci byli hluční. Luisa si mohla dovolit jen pár zlatých rybek, které teď bydlely u sestry. Pokud je nezapomněla nakrmit nebo je nesnědly její děti.

Ale pes, její vlastní pes... Luisa se přistihla, jak se usmívá, což se jí od večera před nepovedenou svatbou nestalo. Ano, potřebuje psa. Jiné ženy po takovém traumatu, kdy ztratíte sebeúctu i smysl života nebo smysl čehokoli, vyrazely na nákupy nebo do baru. Případně vyrabovaly spíž či lékárníčku. Luisa zašla do železářství a cestou ukusovala z čokolády. Kominík se tak zpozdl, že jí na ostatní pochůzky skoro nezbyl čas.

Pak na druhé straně silnice zahlédla šipku ukazující k psímu útulku a taky na prázdné místo v jejím autě. K tomu nikde žádný Howard, co by mohl říct ne. Jistě boží znamení.

„Nechcete psa jen na léto, že ne?“ zeptala se jí podsaditá žena s hrubým hlasem a v uniformě, která se představila jako adopční poradkyně Jeanette. Nejspíš taky veterinářka, ředitelka a uklízečka toho zařízení v jednom. „Každé jaro se nám sem totiž naválí lidi,“ vysvětlovala cestou k venkovním kotcům, „co chtějí kočku nebo psa pro děti jako hračku na pláž. A na podzim, když se děcka vrátí do školy, nám zvířata zase hodí ke dveřím nebo je nechají na ulici. Proto u nás musíte podepsat smlouvu, zaplatit licenci a přísahat, že je necháte vykastrovat. Ale jinde po lidech chtějí

i uzavřené dvory. Nebo chodí na inspekci, jestli nežijete na nějakém špatném místě nebo ve sklepě nepořádáte psí zápasy.“ Žena pokrčila ramenem. „Vypadáte slušně a naši psi potřebují nový domov, tak si asi nemůžu vybírat. Navíc vím, kde bydlíte.“

Luisa si připadala, jako by skládala svatební přísahu: Slibujete, Luiso, že se budete starat o tohoto opuštěného psa v dobrém i zlém, dokud vás smrt nerozdělí...?

Ano, ano, slíbí to a bude klid. O byty na Manhattanu, kam majitelé pustí i psa, se začne zajímat později.

Jestli ale právě tady chtěla najít novou lásku, byla na správném místě. Jakmile vyšly ven, psi se vrhli k pletivu kotců, skákali a ňafali, jako by nikdy netoužili po ničem jiném než po její staré chatě a toyotě, jako by slibovali, že poslušně snědí i lacinější granule, jako by byla jejich anděl, bohyně a nejlepší kámoš v jednom.

Teď si musela jen vybrat. Procházela podél kotců a četla informace na cedulkách. Nechce štěně – neuměla by ho cvičit, ani starého psa – hrozilo by, že další ztrátu zažije příliš brzy. Neměl by být ani moc velký, aby se vešel do auta, ani moc malý pro případ, že by Anniiny děti přišly na návštěvu. Žádný rváč nebo útěkář od pohledu ani pes, co vyžaduje příliš péče o srst. Neměl by se krčit vzadu v kleci ani zběsile šplhat po pletivu.

Jeanette se zadívala na hodiny. „Brzy zavíráme, víte?“

Luisu napadlo, že si ta ženská jistě déle vybírá oběd z jídelníčku, než jí dovolí vybírat si životního druha. „Prostě si nejsem jistá,“ odpověděla do štekotu.

„Tak se vraťte zítra a vemte některého na procházku, abyste viděla, jak vám to spolu půjde.“

Vrátit se sama do toho prázdného setmělého domu? Přešla ke kleci, kde byl velký zrzavý pes se smutnými očima.

„Ten vyje, a dost. A taky zdrhá, jakmile zavětrí zvěř. Jen co z něj spustíte oči, je v jiném okresu.“

Luisa nestála o psa, který není loajální, takových tvorů už měla po krk. „A co tenhle?“

„Retrív? S tím je hodně práce.“ Jeanette se zadívala na Luisinu drobnou figuru v těsných džínách. „Nejste jeho váhová kategorie. Leda byste chtěla platit trenéra.“

Luisa šla tedy dál.

„Se zlatými retrívry jsou pořád nějaké problémy.“

Luisa se zastavila u kotce s menším tmavošedým kudrnatým psiskem, které sotva zavrtělo pahýlem ocasu, jako by mu nestálo za to zase se marně snažit.

„Ten dost štěká, proto ho sem ta žena přivedla. Prý si sousedi stěžovali.“

„To právě potřebuju, psa na hlídání.“

Jeanette zase pokrčila ramenem a otevřela klec. „To je smutný příběh, tenhle pes. Žil prý s nějakou starou paní. Dostala ho od synovce. Asi chtěl ulevit svědomí, že za ní nechodil na návštěvy. Jednou o psa zakopla, zlomila si krček a skončila v domově důchodců. Psa našel soused na ulici – asi proto vypadá tak uličnický –, ale ta paní už ho nechtěla, že prý by se jí to mohlo stát znova. Nakonec v tom domově zemřela docela opuštěná, už za ní nikdo nikdy nepřišel. Smutné.“

Jeanette se natáhla pro vodítko pověšené v kotci. „Sousedka se snažila sehnat synovce, ale ten mizera se neozval.“ Zavrtěla hlavou a pak připnula vodítko psovi na obojek „Tu máte, projděte se. Hned poznáte, že byl cvičený. Opravdový džentlmen. Je to nějaký druh teriéra,

snad kerry blue, velký knírač nebo něco takového. Ale jméno jsme se nedověděli.“

Pes na chvíli položil vousatou bradu do Luisiny dlaně a pak zaujal místo po jejím levém boku, jako by čekal na povel, na rozhodnutí nebo na to, že bude zase jedna z těch, kdo odejde a už se nevrátí.

„Taky vím, co to je někoho ztratit,“ zašeptala, protože už se rozhodla. Byl to velký statný hezký pes, a tak mu dala jméno Galahad. Dívka v nesnázích přece potřebuje rytíře v lesklé zbroji. Nebo aspoň s tmavou srstí.

Tu noc se ale taky příliš nevyspala – ani se psem na staré dece vedle postele. Galahad totiž štěkal při každém škrábnutí větve o dům té větrné deštivé noci nebo při každém sepnutí bojleru na teplou vodu. A k tomu měl blechy. To znamenalo, že blechy bude mít i ona, protože na zemi pes dlouho nevydržel.

Nejhorší ale bylo, že její ochránce před vším nebezpečím číhajícím ve tmě potřeboval pravidelně ven. Na vodítku. Ať lilo, jak chtělo, ať se v děsivém roští schoval kdokoli.

Lvi, tygři a medvědi, ach jo.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Ploty jsou fajn.

Líbily se Robertu Frostovi i ženě z útulku a Galahad si na ně bude muset zvyknout. Právě ho přivezla z veteriny, kde ho v jeden den vykoupali, odblesili a taky vykastrovali. Luisa ho nerada nechala trápit, sotva se vzpamatoval z jedné pohromy, ale blechy a kulky musely pryč. Tajně doufala, že pes nebude obviňovat ji, ale lidi z útulku.

Plot považovala za dobrý nápad z několika důvodů. Nebude muset v noci na procházky se psem a udrží zajíce od své plánované zeleninové zahrádky. Navíc šlo o bariéru spíš symbolickou, přesvědčovala se, když vytahovala pletivo z auta a snažila se nepoškrábat se a nezničit si košili. Jen si vyznačí svoje území, jako to dělal i Galahad. Bude se cítit bezpečněji a nikdo si nedovolí jen tak narušit její klid a mír. Dívka a její čtyřnohý přítel proti celému světu, vstup zakázán, k záhonkům i do jejího srdce.

Luisa dobře věděla, že na něco takového stodvacetimetrové pletivo nestačí, ale víc si nemohla dovolit. To navíc dokáže přidráťovat na starý plůtek z klád sama. Zloděj by pletivo prostříhl, jelen přeskočil a zajíc na některých místech možná podlezl, přesto bude mít svoje chráněné území. Měla dojem, že Galahad

utíkat nehodlá. Držel se neustále na dohled i v domě. Prožil si nejspíš taky dost nejistoty, čemuž Luisa dobře rozuměla.

Nakonec vyrobila i jakousi branku, kterou zajistila západkou ze železářství. Kruci, vždyť ona už je tak dobrá, že by se v nějakém mohla nechat zaměstnat, až jí dojdou peníze.

Což po platbě u veterináře hrozilo dost brzy. Vůbec netušila, kolik péče o domácí zvíře stojí. Na kolik ji vyšly ty rybičky? Na pět dolarů ročně? Teď dostala dvoustránkový účet: chirurgický zákrok, anestezie, koupání, vyčesávání, očkování, krevní testy, odčervení a cosi pod kůží za krk na odpuzování klíšťat a blech.

„A je to bezpečné?“ zeptala se na recepci dívky v bílém plášti, která nepřetržitě zaměstnávala její platební kartu.

„Bezpečnější než lymská borelióza a alergie z bleších slin. Jo, a radši si kupte ještě tenhle přípravek proti blechám. Postříkejte tím jeho pelíšek, než vám nalezou do koberce.“

Luisa se snažila nedrbat na poštípaných nohou a zaplatila i za insekticid ve spreji. „Ale ty stojíš za všechny peníze,“ řekla pak v autě stále ospalému psovi, když si položil hlavu na její stehno. „A jsi mnohem hezčí, než ses mi na začátku zdál.“ Že taky tolik nesmrdí, raději nedodala, aby neranila jeho city potom, čím vším si už prošel.

Jestlipak věděl, co mu provedli? napadlo ji. „To chtěla Jeanette z útulku,“ omluvila se mu raději. Bylo by přece hrozné, kdyby ji její náhle tak drahý pes měl stejně málo rád jako její drahý bývalý snoubenec.

Galahad jí olízl ruku.

„Hodnej pes,“ odpověděla a zamáčkla slzu. Tak zlé to s ní tedy nebude.

Další ráno se Luisa probudila odpočatější než za celé týdny – ona i pes prospali celou noc. Galahad pod vlivem sedativ a ona vyčerpaná po nezvyklé fyzické námaze. Měla ale svůj plot a hřálo ji uspokojení z dobře vykonané práce. Jen co se osprchuje, nasnídá a vyvenčí psa, pustí se do úprav dvorku.

Tedy až natluče zpět kusy pletiva, co v noci odpadly.

Pak s blokem a tužkou v ruce obcházela svoje malé království. Domek zvenčí se zdál v horším stavu, než skutečně byl. Jakmile upraví všechny popínavky a keře, odstraní plevel z chodníku, obrousí a natře dřevěné části, nebude už dům připomínat kůlnu na dříví. K plotu vysadí nějaké kytky, na okna pověsí nové záclony a nechá spravit popraskaný asfalt příjezdové cesty. Anebo to zvládne sama, stejně jako většinu prací uvnitř. Pak se místo nebude zdát staré a zanedbané, jak se teď cítila ona. Nakonec měla přece knihu, jak si všechno udělat sám.

Pustila se tedy do práce. Sepisovala seznamy, nakupovala materiál a další kutilské příručky. Vstávala časně a pracovala až do večera. Pak ještě četla, dokud neusnula. Na celé dlouhé hodiny tak dokázala Howarda Hrozného vytěsnit z hlavy.

Pokud si udělala přestávku, brala Galahada na dlouhé procházky – většinou na pláž. Záliv byl blízko, ale výhled na oceán jen deset minut jízdy autem. Už málem zapoměla, jak je oceán úchvatný a jak se

jeho scenerie mění. Každý den měla hladina jinou barvu a strukturu v závislosti na světle. Horizont se zdál nedosažitelný a vlny nekonečné a Luisa musela myslet na vlastní bezvýznamnost v celkovém obraze a řádu světa. A pak neměly valný význam ani její životní trable. Galahad byl navíc z pláže nadšený. Copak by někdo mohl tesknit při pohledu na bláznivého psa, co uskakuje před vlnami, honí se za rackem nebo se válí po mrtvé rybě? Luisa se jen občas nejistě ohlédla přes rameno, jestli ji neuvidí Jeanette z útulku, že tu pouští psa z vodítka.

I navzdory pocitu volnosti ale po psu pečlivě uklízela. Měla na paměti manhattanská pravidla a pak taky svinčík, jaký vznikl, když je majitelé psů nedodržovali. Tady se opět učila naslouchat příboji namísto poplašeným sirénám a ptákům místo skřípění pneumatik. Slíbila si, že až se vrátí do města, ke skutečnému životu, bude se o víkendech častěji dotýkat tohoto pomalejšího tempa a nově nalezeného klidu. Tady nepotřebovala make-up, punčocháče ani chemicky čištěné kostýmky. Tady totiž nebyli ani žádní muži.

Tedy pokud nepočítala starého plešatého prodavače ze železářství, který tam pracoval už v době, kdy vynalezli kartáček na zuby, dřevorubce na pile s usmoleným doutníkem nebo pupkatého instalatéra, co jí správil odpad. Tihle docela stačili. Jiné muže Luisa nepotřebovala.

Žila si na venkově sama pro sebe. Ještě nebyla připravená ani na setkání se starými známými. Jen dívka a pes, dvě soběstačné bytosti. Nikoho nepotřebovali. Tedy až na shrbenou lékárnici, která jí vysvětlila, jak vypadá jedovatý břechťan, když už bylo dost pozdě.

Novou zábavu ale znamenaly garážové výprodeje. Díky nim sehnala polštářky na gauč v obýváku a novou lampu do ložnice za pár drobných. Ve výprodejích se dalo koupit naprosto všechno a ještě si to mohla dovolit! Vyměnila otlučené skleničky za nové, také rozviklanou stoličku v kuchyni a slunečník na dvorku. Koupila si dokonce elektrický přístroj na dobývání plevele, který potřeboval jen novou šňůru, jak ji ti lidé ujišťovali, a to za pouhé dva dolary. Ale to už přece spraví sama! Bill v železářství jí ukázal jak, potom co potřetí přejela sekačkou přes napájecí kabel. V garážových výprodejích měli prostě cokoli, co buď nutně potřebovala, nebo co netušila, že potřebuje, dokud to neviděla. Krámy, haraburdí, zbytečnosti, nesmysly, řekl by Howard. Nesnášel cokoli, pro co zrovna neměl využití. Luisa musela vyhodit několik beden užitečných předmětů, když se k němu nastěhovala, a vůbec ji nenapadlo, že přitom vyhazuje i část sebe samé. A tak začala nanovo – třeba s modrou vázou, fíkusem větším než ona nebo se slánkou a pepřenkou ve tvaru tučňáků, které koupila jen proto, že ji přiměly k úsměvu. Howard měl v bytě sotva něco, co stálo méně než dolar, ale taky nic, z čeho by se tak radoval.

Luisa našla nové zálibení i v pěstování rostlin. Macešky, chryzantémy, netýkavky, to vše teď rostlo kolem domu, podél plotu nebo se plazilo po sloupku poštovní schránky. V příručce z knihovny psali, že měsíčky zahradní je snadné vypěstovat i ze semen, a byla to pravda. Stejně tak hrachor, který rostl přímo před očima. Luisa se psem si na procházkách prohlížela okolní dvorky a okenní truhlíky a pak nakupovala další a další semena, rostlinky a sáčky se zázračným hnojivem.

Domek se pomalu ale jistě připravoval na konfrontaci se světem, stejně jako Luisa sama. Tedy už aspoň měla odvalu čelit baculatému teenagerovi z benzinky beze strachu, že už žádnému muži nemůže připadat atraktivní.

Pracovala, až ji tělo bolelo, starala se o psa a chodila do knihovny. Když přidala občas trochu té čokolády na mlsání, nemohla sice říct, že už je šťastnější, ale alespoň neplakala. Při pohledu na své růže nebo cestičku z červených cihel před domem cítila větší uspokojení, než jí kdy přinesly pohovory a životopisy na personálním oddělení. Jediné, co narušovalo její klid – potom co ji hubitel hmyzu ujistil, že má v kuchyni obyčejné mravence, a ne termity – byli sousedi.

Dům Mahoneyových po levé straně zůstal prázdný, ale ten napravo se pronajímal. Luisa neměla ponětí, komu patří, ale byla si jistá, že existují zákony proti shromažďování takového počtu lidí na jednom místě v sobotu večer. A pokud ne, tak existovat měly. V pátek se tam pravidelně objevilo asi pět párů, za nimiž postupně dorazilo snad padesát dalších lidí, kteří pořádali hlučné party až do neděle. Pouštěli nahlas muziku, zabrali auty celou uličku a okřikovali Galahada, když štěkotem reagoval na prásknutí dveří nebo hlasitý hovor na dvoře. A co hůř – posedávali na jejím plotě, až shodili sloupek s pletivem, přejeli její chryzantémy a odřeli starý dub u příjezdové cesty, když se snažili vměstnat tolik aut na jedno místo.

Zástupce starosty jí řekl, aby se obrátila na policii. Na stanici jí navrhli, ať zkusí místního právníka. Ten byl ale právě souzen za podjatost při řešení občanských sporů. Luisa netušila, jestli to byl republikán, který

šlápl na kuří oko nějakým demokratům, nebo demokrat, co se vozil po republikánských kamarádech místního starosty, a bylo jí to fuk. Ti otravní, hluchí víkendoví nájemníci odvedle museli pryč!

V tom domě se dvakrát týdně objevil jakýsi údržbář. V pondělí chodil sbírat z trávníku prázdné plechovky a ve čtvrtek přistavil k chodníku prázdnou popelnici. Luisa si na něj tedy počkala po víkendu, kdy to odnesly nejen chryzantémy, ale další sloupek, který teď vypadal jako trs zubních párátek. Byl to vyšší tmavovlasý chlapík bez břicha, jaké si pěstovali tesaři, kteří jí přišli udělat odhad na opravu střechy. Mnohé ženy by ho nejspíš označily v těch jeho džínách a tričku za přitažlivého. Mnohé ženy by se ale rozplývaly i nad tím tesařem s krysím obličejem jen proto, že se chlubil šesti dětmi.

Tenhle řemeslník rozhodně potřeboval ostříhat, oholit a naučit slušnému chování. Když k němu totiž došla a oslovila ho: „Promiňte, prosím...“ Vůbec se neotočil. Možná nerozumí anglicky, napadlo ji, protože mnoho dělníků v oblasti pocházelo z Mexika. „*Buenos días?*“ zkusila to tedy.

Nic. Všimla si, že je zabraný do opravování sítě ve dveřích, kterou někdo z opilců nejspíš prorazil pěstí, ale mohl snad aspoň kývnout hlavou...

„Promiňte,“ zvýšila hlas. „Potřebuju mluvit s majitelem domu o chování nájemníků. Můžete mi na něj dát telefon?“

Muž měl v ruce odlamovací nůž a ještě cosi s otočným kolečkem. Luisa by se ráda zeptala, na co se ta věc používá, jenže jeho podmračený výraz, když se otočil, znemožňoval zdvořilou konverzaci. Narovnal se a zdál se náhle mnohem vyšší. Byl opálený, tak trochu větrem

ošlehaný a byl jí trochu povědomý – asi jen proto, že takových hrubých chlápků už viděla hodně. Nesundal si sluneční brýle ani se neusmál na uvítanou. Jen na ni nezdvořile zíral, jak se to aspoň přes ty tmavé brýle jevilo.

„Telefon na majitele...“ opakovala už velmi nahlas. „Ráda bych ho informovala o chování jeho nájemníků. Teda pokud jste to už neudělal,“ dodala a ukázala na díru v síti.

Muž stále mlčel. Proboha, použila až moc mnohoslabičných slov, nebo je vážně tak natvrdlý? Ukázala tedy na spadlý plot. „Ničí můj majetek. Rozumíte?“

Konečně se aspoň podíval na vyvrácený sloupek. Pak ale jen natočil hlavu ke straně.

Luisa se zhluboka nadechla a zkusila to znovu: „Potřebuju mluvit s majitelem, prosím. Jmenuju se...“

„Luisa Waldonová.“

„Vy... vy mě znáte?“ Možná si ji pamatoval z doby, kdy sem jezdila s prarodiči, anebo šlo o popeláře, který si tady přivydělává...

„Vivian Riverová,“ odpověděl a jmenoval tak jednu z dobrých kamarádek její matky. Teta Vinnie byla dokonce pozvaná na... Ach bože, tak on to asi ví. Luisa se v duchu proklela, když ucítila, jak se červená. „Když mě teda znáte, tak nejspíš víte i... o té svatbě.“

Mírně přikývl. „Velká smůla.“

Luisa pokrčila rameny a pokusila se o úsměv. „Život jde dál.“

„Myslel jsem to porsche.“

PÁTÁ KAPITOLA

Luisa musela odvrátit hlavu. Zadívala se na své květiny, psa a příjezdovou cestu. Tak ona se tady snaží vybudovat nový život, poznávat radosti, o nichž zatím neměla tušení, a u sousedů se probírá každý nechutný detail její minulosti. Náhle měla pláč na krajíčku, jak ji opět zaplavila vlna bolesti a ponížení. A taky měla chuť té staré čarodějnici Vinnie zakroutit krkem! Jak si mohla dobrá přítelkyně její matky dovolit drbat o ní s nějakým údržbářem? Možná se za tetou měla stavit, hned když sem přijela nebo když se trochu rozkoukala. Bohužel zatím nebyla připravená na setkání s lidmi z minulosti ani na jejich rady a soucitné pohledy. Ale řemeslník? Jestli tenhle... tenhle člověk věděl o její svatbě, pak nejspíš i všichni ostatní z vesnice. Vypadal jako typ, co v sobotu vysedává v baru a s kumpány se vysmívá lidem z města, ale pak jim vůbec nezavolá zpátky nebo na schůzku přijde pozdě a řekne si o nehorázný honorář za práci. Takový ignorant se jí tedy posmívat nebude.

Luisa povystrčila bradu. „O tom se bavit nechci. Chci mluvit s majitelkou o tom, jaký rámus tady ti lidé dělají.“

Muž si místo odpovědi konečně sundal brýle. Ten jeho výraz už dobře znala – ze železářství, z pily, od všech tesařů, instalatérů a zedníků, kteří se na ni dívali, jako by nevěděla, kterým koncem kladiva se zatloukají

hřebíky. Tento muž měl aspoň výjimečně modré oči, něco mezi barvou safíru a letní oblohy. A s těmi tmavými vlasy a strništěm na výrazně tvarované tváři působil, jako by vystoupil z nějaké matčiny oblíbené romantické knihy. Možná proto jí připadal povědomý, protože tak hezkého chlapa by si jinak jistě pamatovala. Teď naštěstí neměla na žádné chlapy chuť.

Zvedla hlavu ještě o něco víc, aby si připadala vyšší. „Co hodláte udělat s tím mým plotem?“ dožadovala se. „Na Memorial Day sem přijede sestra s rodinou a chci, aby to tu zase vypadalo hezky. Navíc plot potřebuju kvůli psovi.“

Muž se znovu zadíval na plot, na načesané psisko a rozčilenou paničku. A pak se ušklíbl.

Dante neměl ploty rád. Všichni noví majitelé domů v jejich vesnici si nechali stavět ploty kolem pozemku a vysazovali u nich vysoké keře, jako by byli něco lepšího, co není pro pohledy obyčejných lidí. Nechtěli se družit, nestáli o komunitu, chránili si jen svoje soukromí. Jako by jim někdo nakukoval do oken a toužil vědět, co ti pitomci z Wall Street o víkendech dělají. Přitom i nízké ploty ničily původní venkovský ráz oblasti a krájely krajinu na hranaté útvary.

Neměl rád ani všechny ty čistokrevné domácí mazly, co ti lidé tahali s sebou na voříšku s monogramem. Jedno léto dorazili v otevřených mercedesech, další pak v SUV s dětmi a chůvami tmavé pleti. Letos zas byli v módě hummery a šlechtění psi. Možná ti čokolové snědli děcka, kdoví? Kdyby se tihle lidé věnovali dětem jako těm

psům, vůbec by chůvy nepotřebovali. Pes, na kterého se právě díval, byl načesaný do poslední šedé vlnky i s tím směšným knírem na bradě. Proto taky nejspíš chudák pořád štěkal – těžko snášel, jak na něj věčně někdo civí.

Nejméně ze všeho měl ale Dante Rivera rád ženy jako tahle Luisa Waldonová. No jistě, že o novém přírůstku v Paumonok Harbor věděl všechno – o nabouraných sportácích i o zrušené svatbě, kde byla nevěsta tak opilá, že ani nepoznávala vlastní hosty. Věděl, že její svatební šaty stály víc, než co jeho sestřenka utratí za oblečení za tři roky, a věděl taky, že tetu Vinnie ještě nezašla navštívit. Byla to krásná holka, to ano – pokud tedy chlap stál o tenhle typ chladné bloncky s ostrými lícními kostmi. Podle jeho názoru teď ale vypadala mnohem líp s trochou přirozené barvy v obličeji a s vlasy jen staženými do culíku než s těmi umělými loknami ve vysokém účesu. A její nohy, ta dlouhá opálená stehna – no, o těch by se zdálo každému chlapovi, jak se o něj trou a jak ho obtácejí...

Dante věděl, že nechat si zdát je vše, co může, a rychle odtrhl oči od nohou v džínových šortkách. Tahle teď prý chlapy nenávidí. Aspoň Bill ze železářství měl takový dojem. Fajn, možná se spálila, ale stejně by nešla na večírek do místní tělocvičny nebo hasičárny, to pro ni nebylo dost dobré. Nasadil si opět brýle, aby si nemusel všímat toho, jak pod jeho upřeným pohledem zrudla. Rozmazlená blondýna z velkého města přece nebyla nic pro něj, i když měla hezké zelené oči a rozkošný nosánek. Jestli ho ale zvedne ještě trochu výš, upadne na tu svoji rozkošnou prdelku. Raději se vrátil ke spravování sítě.

Tak tenhle by v soutěži o arogantního náfuku teda s přehledem vyhrál, pomyslela si Luisa. Toho by

nezaměstnala, kdyby to bylo na ní, ani jako pomocného nočního hlídače. Zадupala netrpělivě špičkou boty a odkašlala si. „Ti nájemníci...“

Dante měl letní hosty nerad asi stejně jako ploty a módní psiska. Kamarád ho ale požádal o laskavost, takže mu nezbylo, než s nimi nějak vycházet. „Promluvíme s nimi,“ odpověděl zády k té neodbytné ženské.

„A co můj plot?“

Kruci, ta je otravná jako sebevražedný komár, pomyslel si, ale odložil náradí, tiše zaklel a přešel ke spadlému pletivu obalenému hrachorem. Tam se sehnul, vzal do ruky starý sloupek, jedním pohybem z něj stáhl pletivo a pak sloupek roztrhl na dva kusy. „Je to shnilé.“

Luisa zalapala po dechu. „Ale to je můj plot.“

„Tak ho spravte. Vyvrátilo se to pod vahou toho drátu a kytek.“

Luisa musela uznat, že hrachor a okrasné fazole rostly víc než bujně, ale kdyby si na sloupky nikdo nesedal, jistě by vydržely. Což taky tomu náfučovi řekla. Dante jen pokrčil rameny, lehce kopl do vedlejšího sloupku, který ještě stál, a ten se ihned přelomil a skácel. „Shnilé,“ opakoval.

Luisa se kousla do rtu. Neuměla si představit, že by zvládla usadit všechny nové sloupky, kterých bylo snad dvacet, když se tak rozhlížela. Jen pitomá poštovní schránka ji stála spoustu sil. Navíc si tolik bytelného dřeva nemohla dovolit. Ale plot potřebovala. Začala se mračit a přemýšlet, jestli by pletivo udržely pláňky na rajčata...

Bože, snad nezačne fňukat? Dante nesnášel ubřečené holky víc než cokoli jiného. „Hm, tak já se podívám, jestli někde něco nenajdu...“

„Vážně?“ Luisa se ihned rozzářila. „Práci samozřejmě zaplatím.“

„Ne, na to byste neměla.“

Luisa věděla, že tesaři nejsou nijak levní, ale to co teta Vinnie snad dá do kupy taky. „Jsem si jistá, že můžu zaplatit totéž co paní Riverová.“

„Tak to už vůbec ne,“ zněla odpověď. To poslední, co teď Dante potřeboval, byla další náročná svéhlavá ženská jako teta Vinnie, která neustále na všechno zapomínala, nebo jako sestřenka Francine, na kterou s děckem zase zapomínal její exmanžel s placením alimentů. Sám Dante měl takovou bývalku, která si stále dělala nároky na jeho čas a peníze a... Ne, neměl ani chuť myslet na to, co všechno po něm Susan chce. Věděl jistě jen to, že se o další ženskou starat nehodlá.

Tuhle už viděl balancovat na prastarých štaflích a nechápal, že se s ní nezřítily. Všiml si taky, jak zápasí se sekačkou, přičemž by každý hned poznal, že nůž prostě potřebuje nabrousit. Ne, s tímhle nechtěl nic mít. Netušil, co si ta blondýna chce dokázat, ale podporovat ji v tom nehodlal. Dopadlo by to, jako když někdo nakukal Susan a její nové lásce, že z nich budou skvělí rodiče. Kdepak. Čím dřív si tady slečna Waldonová přestane hrát na robinsona a vrátí se zpátky do města, tím líp pro všechny. Ještě by se mohlo stát, že jí začne sekat trávu a pustí se do opravy té střechy! Ne, v žádném případě, nebude se starat o nešťastnou ženskou, která tu vůbec nemá co dělat. Nikdy!

„Budu o tom přemýšlet.“

